

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

Elegant partner s.r.o., IČO: 08178631
sídlem Na Jarově 2425/4, Praha 3
zastoupena daňovým poradcem Rambousek a partner a.s., IČO
64829391
sídlem Křišťanova 4, Praha 3

proti
žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2025, č. j. 477/25/5300-21442-809464,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 1. 2025, č. j. 477/25/5300-21442-809464, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečným platebním výměrům ze dne 8. 2. 2024 na daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období září až prosinec 2020, které vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Předmětem sporu je, zda byly u žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích splněny hmotněprávní podmínky pro vznik práva na odpočet DPH.

II.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení několika základních zásad správního řízení a daňového práva.
3. Předně žalobkyně tvrdí, že v průběhu řízení došlo k nepřípustné změně právní kvalifikace skutkového stavu. Zatímco po dobu více než tři let správce daně vedl řízení s cílem prokázat její vědomé zapojení do daňového podvodu, v závěrečné fázi řízení došlo k náhlé změně právního názoru, kdy bylo rozhodnuto, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelného plnění, a důkazní břemeno bylo přeneseno na ni. Tato změna podle žalobkyně porušuje zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti správních aktů.
4. Dále žalobkyně namítá, že délka daňové kontroly, která přesáhla tři roky, je v rozporu se zásadou rychlosti řízení dle § 7 odst. 1 daňového řádu. Uvádí, že správce daně po většinu této doby zkoumal skutkové okolnosti, které nakonec nebyly podkladem pro doměření daně, čímž došlo k neúčelnému prodlužování řízení.
5. Žalobkyně rovněž brojí proti způsobu, jakým bylo přeneseno důkazní břemeno. Tvrdí, že výzva k prokázání skutečností neobsahovala jasné poučení o změně právního názoru a že z jejího obsahu nebylo zřejmé, že důkazní břemeno již neleží na správci daně. Z těchto důvodů požádala žalovaného o vyjasnění postupu svým podáním ze dne 4.11.2024. Žalovaný nejenomže na toto podání neodpověděl a situaci neobjasnil, ale na základě toho konstatoval, že žalobkyně vznesením tohoto dotazu neunesla důkazní břemeno. V důsledku toho neměla žalobkyně možnost se na tuto změnu adekvátně připravit a reagovat. Žalovaný vůči ní tudíž postupoval překvapivě, což neodpovídá závěrům Nejvyššího správního soudu vyřčeným v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 102/2016-34.
6. Další žalobní námítky směřují proti způsobu hodnocení důkazů. Žalobkyně uvádí, že předložila daňové doklady, smlouvy, objednávky, předávací protokoly a doklady o platbách, které podle jejího názoru dostatečně prokazují skutečné přijetí zdanitelného plnění. Správní orgán však tyto důkazy zpochybnil na základě formálních nedostatků, aniž by prokázal, že plnění nebylo skutečně poskytnuto.
7. V závěru žalobkyně tvrdí, že byla postupem správního orgánu zkrácena na svých subjektivních právech, zejména na právu na spravedlivý proces a na právu na předvídatelný

a konzistentní postup správních orgánů. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v plném rozsahu a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný se ve svém vyjádření neztotožnil se závěry žalobkyně. K námitce nadměrné délky daňové kontroly uvádí, že kontrola trvala od 1. 3. 2021 do 8. 2. 2024, tedy méně než tři roky a nikoliv více než tři roky, jak tvrdí žalobkyně. Tuto dobu považuje za přiměřenou vzhledem ke složitosti případu a dodává, že žalobkyně měla možnost podat podnět proti nečinnosti dle § 38 daňového řádu, čehož však nevyužila.
9. K námitce změny právního názoru a přenesení důkazního břemene žalovaný konstatuje, že změna právní kvalifikace v odvolacím řízení je přípustná a byla řádně žalobkyni oznámena prostřednictvím výzvy a následného seznámení se závěry odvolacího orgánu před vydáním rozhodnutí. Žalovaný tvrdí, že důkazní břemeno bylo rozloženo v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 2/2024-39, a že žalobkyně byla vyzvána k prokázání skutečností, které nebyly dostatečně doloženy. Výzva byla podle žalovaného srozumitelná a její účel byl zřejmý. Dle žalovaného je změna právní kvalifikace u odvolacího orgánu i v neprospěch odvolatele možná dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, Sb. NSS 1865/2009, popř. dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2024, č. j. 5 Afs 204/2023-62, či rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 6 Af 21/2020-64. Žalovaný dále nereagoval na další podání žalobkyně, jímž se domáhala dalšího upřesnění výzvy k součinnosti, z důvodu blížícího se konce prekluzivní lhůty, přičemž podání žalobkyně bylo dle žalovaného vedeno s úmyslem procesní obstrukce.
10. K námitce, že žalobkyně unesla důkazní břemeno, žalovaný uvádí, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelného plnění ani jeho rozsah, a to zejména s ohledem na pochybnosti o věrohodnosti předložených dokladů, hotovostních platbách v řádu milionů korun, absenci materiálně-technického zázemí dodavatelů a jejich sídlech na virtuálních adresách. Žalovaný rovněž zpochybňuje věrohodnost smluv a dalších dokumentů, které považuje za formálně nedostatečné.
11. Závěrem žalovaný konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí žádnými vadami, které by odůvodňovaly jeho zrušení, a navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
14. Žaloba není důvodná.
15. Námitka žalobkyně ohledně nepřiměřené délky daňové kontroly není důvodná. Daňová kontrola sice trvala téměř 3 roky, ovšem žalobkyně neuvádí, jak by tato délka sama o sobě mohla zapříčinit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se v průběhu kontroly ostatně sama nepokoušela jí tvrzenou nečinnost správce daně odstranit. Rovněž nelze presumovat, že délka daňové kontroly byla nepřiměřená, protože kupř. z opakovaných předvolání svědka Ing. M. Ř. (prokurista společností PUNCTO BUSINESS s.r.o. a KARUBOS s.r.o.) k výpovědi ze dne 21. 3. 2022, č. j. 2140534/22/2005-61563-111494, a ze dne 20. 4. 2022, č. j. 3503528/22/2005-61563-109280 vyplývá, že správci daně nebyla od zapojených osob poskytována plná součinnost, což mohlo mít za následek také delší dobu administrace daňové kontroly. Samotná délka proto v této věci nebyla s to založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. mu předcházejících dodatečných platebních výměrů.
16. Žalobkyně dále považuje postup správce daně za překvapivý, když po rozsáhlejší dobu vedení daňové kontroly vycházel ze splnění hmotněprávních podmínek pro daňový odpočet a pokoušel se prokázat vědomou či nevědomou účast žalobkyně na daňovém podvodu, ovšem v odvolacím řízení toto právní hodnocení žalovaný opustil a vyhodnotil, že nedošlo k naplnění hmotněprávních podmínek pro odpočet z důvodu neprokázání uplatňovaných plnění. Žalobkyně v tomto spatřuje zkrácení o možnost efektivní procesní obrany, protože s uvedenou eventualitou nepočítala, a ze strany žalovaného jí nebylo dostatečně objasněno, jaké informace od ní chce doložit.
17. Námitka není důvodná. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že v odvolacím řízení došlo ke změně v právním hodnocení věci. To ovšem nelze považovat za překvapivé. Dle správního spisu byla žalobkyně vyzvána k prokázání konkrétního rozsahu a předmětu plnění poskytnutého jejími dodavateli již výzvou k prokázání skutečností ze dne 4. 4. 2022, č. j. 2904328/22/2005-61563-109280 (ve vztahu ke společnostem PUNCTO BUSINESS s.r.o., KARUBOS s.r.o., VID Praha s.r.o., a MONSELYK s.r.o.). Analogicky pak správce daně vyzýval další dodavatele k poskytnutí informací o obchodní spolupráci se žalobkyní, konkrétně se jednalo o výzvy k poskytnutí informací ze dne 14. 11. 2022, č. j. 8719369/22/2005-61563-109280 (společnost Čisticí stroje s.r.o.), č. j. 8721418/22/2005-61563-109280 (společnost BAU-STAV a.s.), a č. j. 8721707/22/2005-61563-109280 (společnost SORTTEAM s.r.o.). Správce daně následně umožnil žalobkyni výzvou ze dne 22. 11. 2023, č. j. 8849812/23/2005-62562-111370, uplatnit svá práva, zde přitom stále vycházel ze závěru, že hmotněprávní podmínky splněny byly, žalobkyně ovšem přijala služby zatížené podvodem na DPH. Na tomto závěru dále spočívala i závěrečná zpráva o daňové kontrole ze dne 2. 2. 2024, č. j. 767809/24/2005-62562-111370. Toto právní hodnocení bylo následně změněno žalovaným v rámci odvolacího řízení. Žalovaný uložil

správci daně dne 18. 9. 2024, č. j. 28991/24/5300-21442-809464, doplnit spisový materiál, jelikož žalovaný shledal závěr správce daně o tom, že byly splněny hmotněprávní podmínky pro odpočet, nepřezkoumatelným. Spis byl na základě úředního záznamu ze dne 4. 9. 2024, č. j. 27435/24/5300-21442-809464, doplněn protokolem o výsledku jednání žalobkyně H. R. ze dne 24. 2. 2022, č. j. 1396571/22/2005-61563-109280, jakožto svědkyně v daňovém řízení týkajícím se obchodního partnera žalobkyně International Venture Partners Czech s.r.o. Žalovaný následně zaslal žalobkyni dne 14. 10. 2024 výzvu k prokázání skutečností č. j. 7649095/24/2005-62562-111370, ve které již výslovně operoval s tím, že existují vážné pochybnosti stran splnění hmotněprávních podmínek, a poskytl žalobkyni lhůtu k doložení odpovídajících skutečností. Totožný právní závěr žalovaný pak zopakoval v seznámení se zjištěními skutečnostmi a ve výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 26. 11. 2024, č. j. 35799/24/5300-21442-809464, a konečně v napadeném rozhodnutí.

18. Změna mimo jiné právního hodnocení věci u odvolacího orgánu je přitom možná. Daňové (resp. obecně správní) řízení je vedeno zásadou jednotnosti, tj. celé řízení předcházející řízení před správním soudem je posuzováno jako jeden celek bez ohledu na to, v kolika instancích probíhalo. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, Sb. NSS 1865/2009, přitom z dvojinstančního řízení nevyplývá, že veškeré závěry správního orgánu musí být vyřčeny prvostupňovým orgánem a následně přezkoumány orgánem odvolacím. Bylo-li by tomu tak, bylo by v zásadě jakékoliv řízení ovládané apelačním principem právně nemožné a veškeré správní řízení by muselo být postaveno na kasačním principu. Je tomu ovšem právě naopak – daňové řízení je postaveno na apelačním principu. Žalovaný proto mohl v rámci odvolacího řízení opravit případné procesní či právní vady, kterých se dopustil prvostupňový správce daně. Změna v rámci odvolacího rozhodnutí přitom může být dle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu učiněna i v neprospěch daňového subjektu.
19. Změnu právního názoru žalovaným přitom nebylo možné považovat za překvapivou. Žalobkyně si byla vědoma závěru, že již správce daně zpochybňoval rozsah přijatého plnění od dodavatelů, jelikož se v tomto směru vyjádřila v podání ze dne 16. 1. 2024. Konkrétně v tomto podání uvedla, že by správce daně zpochybňuje rozsah přijatého plnění od dodavatelů, důkazní břemeno leží na správci daně, protože po daňovém subjektu nelze požadovat sebeobviňování. Žalobkyně se v daném podání dále domáhala sdělení dodatečných informací po správci daně – konkrétně zda se snaží prokázat nepřijetí zdanitelného plnění, či vědomou účast žalobkyně na daňovém podvodu. Žalobkyně byla také již v průběhu roku 2022 vyzvána k doložení rozsahu přijatého plnění. Jelikož byly pochyby o rozsahu, resp. existenci zdanitelného plnění vneseny již prvostupňovým správcem daně – byť bez odrazu v právním hodnocení věci – nelze změnu právního hodnocení žalovaným považovat za jakkoli překvapivou, proto není žalobkynin odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 102/2016-34, příležitostný, protože žalovaný i správce daně opakovaně sdělovali, kde spatřují deficit v doložení skutkového stavu žalobkyní, na což ale žalobkyně fakticky nereagovala a nijak nepřispěla k rozptýlení existujících pochybností.
20. Soud rovněž nesdílí názor žalobkyně, že na ni nemohlo být přeneseno důkazní břemeno. Důkazní břemeno ohledně splnění hmotněprávních podmínek vzniku práva na odpočet totiž je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4

Afs 295/2015-45) sdílené – má-li správce daně pochybnost o věrohodnosti daňovým subjektem předložených účetních dokladů, musí správce daně pouze prokázat vážnost a důvodnost svých pochyb, přičemž pak leží na daňovém subjektu důkazní břemeno ohledně prokázání, že formální doklady skutečně odpovídají skutečnému průběhu věci a hmotněprávní podmínky tudíž splněny byly. Jestliže se toho žalobkyně zdržela s poukazem, že by se jednalo o nepřípustné sebeobviňování, pak rezignovala na svou procesní obranu sama o své vůli.

21. K poukazu žalobkyně, že nebylo reagováno na její požadavek na vyjasnění postupu žalovaného při změně právního názoru, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně v tomto směru postupovala způsobem, který lze označit za obstrukční a účelově zdržující. Přitom se soud opírá především o skutečnosti, které již – byť v jiné souvislosti – zmínil v bodě 19 odůvodnění tohoto rozsudku. Ačkoli si žalobkyně byla vědoma, že správce daně zpochybňuje rozsah přijatého zdanitelného plnění, jak sama uvedla ve svém podání ze dne 16. 1. 2024, nepřistoupila k doložení rozhodných skutečností, nýbrž požadovala po správci daně upřesnění, zda je cílem dokazování prokázání plnění či její vědomé účasti na daňovém podvodu. Tento požadavek lze pokládat za mimoběžný s předmětem dokazování, neboť žalobkyně měla povinnost prokázat splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona o DPH bez ohledu na to, jaký konkrétní právní závěr správce daně hodlal učinit. Podání žalobkyně bylo navíc učiněno až po předchozím prodloužení lhůty pro vyjádření, přičemž konec prekluzivní lhůty pro vyměření daně se blížil (1. 3. 2024). Nelze přitom přehlédnout, že již v roce 2022 byla žalobkyně vyzvána k doložení rozsahu přijatého plnění, avšak na tuto výzvu fakticky nereagovala a nepředložila důkazy, které by rozptýlily existující pochybnosti. Namísto toho se opakovaně dovolávala zásady zákazu sebeobviňování, čímž se snažila vyvázat z důkazní povinnosti, která jí však dle zákona přísluší. Jinými slovy, neexistuje žádný rozumný důvod, aby žalobkyně v lednu 2024 měla potřebu vůči žalovanému vznášet dotazy a požadavky na vysvětlení, proč má prokazovat zdanitelná plnění. S ohledem na výše uvedené je třeba jednání žalobkyně hodnotit jako obstrukční, neboť nesměřovalo k objasnění skutkového stavu, ale k oddálení rozhodnutí ve věci a k přiblížení se prekluzi práva na vyměření daně.
22. Žalobkyně se konečně vymezuje proti závěru žalovaného, že nedošlo k prokázání přijetí zdanitelného plnění a že žalovaný dovozuje fiktivnost plnění pouze z formálních důvodů, resp. že tento závěr přijal z toho důvodu, že nebyl schopen doložit účast žalované na daňovém podvodu.
23. Závěr žalobkyně o tom, zda žalovaný byl či nebyl schopen doložit ať už vědomou či nedbalostní účast na daňovém podvodu je její blíže nedoloženou spekulací. Žalovaný opřel svůj závěr o neexistenci zdanitelného plnění na kumulaci rizikových znaků okolo tvrzeného plnění a osob dodavatelů (konkrétně se jednalo společnosti PUNCTO, KARUBOS, a VID Praha), kterými byly:
 - a) obecná a nekonkrétní formulace předmětu plnění,
 - b) absence doprovodných dokumentů (smluv, objednávek, výkazů odvedené práce atp.),
 - c) neprůkazné platby v hotovosti ve velmi velkém rozsahu,

- d) sídla dodavatelů na virtuálních adresách,
 - e) absence zaměstnanců na hlavní pracovní poměr a materiálně-technického zabezpečení na straně dodavatelů.
24. Žalobkyně k výše uvedeným pochybnostem uvádí, že prováděné práce nelze blíže popsat, platby v hotovosti byly uskutečněny z toho důvodu, že se jednalo o zahraniční pracovníky bez bankovních účtů v ČR, že žalovaný nezdůvodnil, proč je virtuální sídlo závadové, resp. jaké materiálně-technické zabezpečení k zajištění deklarovaných služeb bylo potřeba, resp. chybělo.
25. Výše uvedené námitky žalobkyně jsou pouze plochou argumentací, kterou se žalobkyně ani nesnaží vyvrátit závěry žalovaného např. tím, že by doložila dokumenty či skutečnosti, které by fakticky dokládaly, že zdanitelné plnění skutečně existovalo. Platby hotovostí, absence řádné dokumentace, sídla na virtuálních adresách jsou obecně rizikovým faktorem – první dva jevy znesnadňují auditní stopu, třetí jev pak znesnadňuje faktickou dohledatelnost a kontaktnost příslušné osoby. Úvaha, že platby v hotovosti byly činěny na vrub zahraničních brigádníků bez českého bankovního účtu, by se mohla jevit logickou, ovšem tento závěr zpochybnila sama jednatelka žalobkyně, když nebyla s to uvedené zahraniční brigádníky identifikovat. Dle její výpovědi ani neexistovala dokumentace odvedené práce a nadto měly být práce vykonány brigádníky v přímém smluvním vztahu k žalobkyni – v takovém případě by vůbec nebyly dány podmínky pro uplatnění odpočtu, jestliže byla práce vykonána vnitropodnikově, nikoli dodavately. K absenci materiálně-technického zabezpečení se žalovaný vyjádřil v bodu [44] napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že dodavatelé žalobkyně nevlastnili žádné nemovitosti a prakticky ani vozidla (kromě přechodného sedmidenního provozování vozu Renault Master společností KARUBOS, což je ovšem zcela zanedbatelná doba). Tuto úvahu žalovaný doplnil tím, že předmětní dodavatelé nevykazovali žádné zaměstnance na hlavní pracovní poměr. Byť dané společnosti bezesporu mohly zaměstnávat brigádníky na dohody mimo pracovní poměr, při zohlednění výše zmíněné absence jakéhokoliv zázemí i jakýchkoli dalších zaměstnanců byl logický závěr, že dané společnosti ve skutečnosti nebyly a ani nemohly být ekonomicky aktivní. Pochyby žalovaného stran toho, zda vůbec došlo ke vzniku zdanitelného plnění proto byly oprávněné, přičemž bylo na žalobkyni, aby tyto pochyby rozptýlila.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. červenec 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu